

برای کاپ سوم در کیوتوی ژاپن در دسامبر ۱۹۹۷ آماده کرد. در کنفرانس کیوتو، اعضای کنوانسیون تغییرات اقلیمی سازمان ملل بر سر مباحثی توافق کردند که بعدها به‌عنوان پروتکل کیوتو شناخته شد. پروتکل کیوتو تعهدات کاهش‌ی را برای کشورهای صنعتی برای چارچوب زمانی ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۲ تعیین کردند که دوره‌ی اجرای اول نامیده شد. به‌همین ترتیب قرار بود این پروتکل به‌عنوان قدم اول هدفی بلندمدت قلمداد شود. بسیاری از کشورهای اروپایی از کاهش‌ها و توجهات و اهداف دمایی بلندمدت‌تری حمایت کردند، ولی به این مسائل در کنفرانس کیوتو توجه محدودی شد. در آن زمان قرار بود این پروتکل باعث کاهش نشر کشورهای صنعتی تا مرز ۲/۵ درصد پایین‌تر از میزان منتشره در سال ۱۹۹۰ باشد.

(Adly & Stavins, 2007, p. 8)

پس از کنفرانس اعضاء در سال ۲۰۰۱ در مراکش، کشورهای صنعتی شروع به تصویب پروتکل کیوتو کردند. البته دولت «جرج بوش» در آمریکا اعلام کرد که پروتکل کیوتو را تصویب نمی‌کند. دولت استرالیا نیز بلافاصله عدم‌حمایتش را اعلام کرد. علی‌رغم خروج این دو کشور، پروتکل کیوتو در سال ۲۰۰۵ وارد فاز اجرایی شد، که البته یک پیش‌شرط دوگانه برای آن الزامی بود؛ و باید اولاً حداقل ۵۵ کشور آن را به تصویب رسانده باشند و این ۵۵ کشور میزان انتشارشان حداقل ۵۵ درصد انتشارات سال ۱۹۹۰ باشد. (Aldy & Stavins, 2007, p. 10) قطعاً مشهودترین منطق به‌کارگیری مسئولیت مشترک ولی متفاوت در پروتکل ۱۹۹۷ کیوتو متجلی است که در آن فقط کشورهای توسعه‌یافته مجبور بودند انتشار گازهای گلخانه‌ای خود را محدود کنند. به‌هرحال این شیوه ناموفق بود. ایالات متحده آمریکا هرگز آن را تصویب نکرد، کانادا از آن خارج شد و ژاپن و روسیه هیچ هدف محدودکننده‌ای برای دوره‌ی دوم اجرای آن نداشتند. علاوه‌بر آن اقتصادهای درحال ظهوری مثل چین و هند سهم‌شان از انتشار گازهای گلخانه‌ای به‌سرعت بالا می‌رفت که به‌شدت گروه‌بندی کنوانسیون تغییرات اقلیمی سازمان ملل به شکل کشورهای پیوست الف^۱ و کشورهای غیر از پیوست الف^۱ را زیر